

rep.nr.: 2014/

737

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 13 MAART 2014

7e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - ziekteverzekering
tegensprekelijk
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

in de zaak:

C
appellant, vertegenwoordigd door mr. VANDORMAEL M. loco mr. DE
KEERSMAECKER Frank, advocaat te 1800 VILVOORDE, Stationslei 3 b
2,

tegen:

RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- EN INVALIDITEITSVERZEKERING,
met zetel te 1150 BRUSSEL, Tervurenlaan, 211, geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. VERHEYLEWEGHEN Claude, advocaat te
1785 MERCHTEM, Kalkovenlaan, 75.

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 22 maart 2013 door de arbeidsrechtbank te Brussel, 28e kamer (A.R. 11/6270/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 3 mei 2013,
- de neergelegde conclusies,

- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 29 januari 2014 door advocaat-generaal J.-J. André,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 9 januari 2014. De zaak werd vervolgens in voortzetting gesteld op de openbare terechtzitting van 23 januari 2014, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie zijn schriftelijk advies ter griffie heeft neergelegd, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Mevrouw C werd op 22 december 2009 arbeidsongeschikt erkend door de adviserend geneesheer van haar ziekenfonds. Bij beslissing van 11 februari 2011 heeft de Geneeskundige Raad voor de Invaliditeit van het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering echter een einde gesteld aan deze erkenning met ingang op 18 februari 2011

2.

Bij verzoekschrift van 11 mei 2011 heeft mevrouw C deze beslissing betwist voor de arbeidsrechtbank te Brussel.

Bij vonnis van 25 mei 2012 heeft de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk verklaard, en alvorens uitspraak te doen over de gegrondheid ervan, een deskundigenonderzoek bevolen. De door de rechtbank aangestelde deskundige heeft zijn verslag neergelegd op 30 september 2012. Daarin kwam hij tot de conclusie dat op datum van de bestreden beslissing, en daarna, mevrouw C niet voldeed aan de voorwaarden om verder arbeidsongeschikt erkend te worden in de zin van artikel 100 van de gecoördineerde wetten van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen.

Bij vonnis van 22 maart 2013, dat ter kennis werd gebracht op 5 april 2013, heeft de arbeidsrechtbank, in overeenstemming met het advies van de deskundige, de vordering van mevrouw C als ongegrond afgewezen.

3.

Bij verzoekschrift van 3 mei 2013 heeft mevrouw C hoger beroep aangetekend tegen dit vonnis.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingeleid binnen de maand na de kennisgeving van de bestreden beslissing en is aldus tijdig. Het beroep is ontvankelijk.

III. BEOORDELING.

1.

Mevrouw C stelt dat zij persoonlijk noch het voorverslag, noch het definitief verslag van de deskundige ontvangen heeft en bijgevolg niet in de mogelijkheid was om haar opmerkingen bij het deskundig verslag te formuleren. (Er werd per mail wel een kopie van het voorverslag en van het eindverslag aan de raadsman medegedeeld.) Zij vraagt daarom dat het hof het deskundig verslag zou terzijde schuiven en een nieuwe deskundige zou aanstellen. Zij verwijst daarbij naar een aantal nieuwe medische attesten die zij bij het dossier voegt.

2.

Ondervraagd door het Openbaar Ministerie heeft de deskundige aan het hof een kopie bezorgd van het schrijven waarmee het voorverslag en het eindverslag aan mevrouw C werd medegedeeld.

Het voorverslag werd bij gewoon schrijven aan mevrouw C bezorgd. Een aangetekende zending is volgens de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek (artikel 976) ook niet vereist. Uiteraard moet er wel een voldoende zekerheid bestaan over het tegensprekelijk karakter van het deskundig onderzoek.

Er zijn geen redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van de kopie van het schrijven, waarmee het voorverslag aan de partijen persoonlijk bezorgd werd. Indien kan aangenomen worden dat een deskundige kan vergeten een kopie van het verslag aan de partijen persoonlijk te bezorgen, dan kan niet aangenomen worden dat de deskundige aan het hof zou bevestigen dat dit schrijven verzonden werd, en een kopie ervan bezorgen, indien dit niet met de werkelijkheid overeenstemt.

Overigens werd ter zitting door de raadsman van mevrouw C bevestigd dat bij ontvangst van het voorverslag steeds de cliënt wordt aangeschreven, teneinde zijn of haar opmerkingen te vernemen. Indien mevrouw C het verslag niet persoonlijk zou ontvangen hebben zou zij ongetwijfeld dit gemeld hebben aan haar raadsman, naar aanleiding van diens schrijven.

3.

Ook voor wat betreft het eindverslag heeft de deskundige aan het hof een kopie bezorgd van het schrijven waarmee dit verslag gezonden werd aan mevrouw C. Dit schrijven is echter niet aangetekend verzonden, wat in strijd is met artikel 978 van het Gerechtelijk Wetboek. Deze formaliteit is echter niet op straffe van nietigheid voorzien, dit in afwijking van de verplichting tot ondertekening van het verslag en de vermelding van de eedformule.

Er kan niet in redelijkheid aangenomen worden dat mevrouw C, op het ogenblik dat zij na neerlegging van het verslag opgeroepen werd voor de arbeidsrechtbank, niet zou gereageerd hebben, hetzij ten aanzien van de griffie, hetzij ten aanzien van haar raadsman, indien zij het deskundig verslag niet had ontvangen.

4.

Het deskundig verslag, opgesteld op vraag van de eerste rechter, is omstandig gemotiveerd. Het steunt op een uitvoerig onderzoek van de patiënte en van de voorgelegde medische verslagen.

De rechtspraak heeft bij herhaling geoordeeld dat het de bedoeling is, door beroep te doen op een deskundige, de betwisting die ontstaan is tussen de adviserend geneesheer van de verzekeringsinstelling of van de Geneeskundige Raad voor Invaliditeit en de behandelend geneesheer van een sociaal verzekerde, te beslechten met verwijzing naar het advies van een bijzonder bevoegd persoon die onafhankelijk is van de partijen. Het principe zelf van de expertiseopdracht zou ondermijnd worden indien het advies dat uitgebracht werd door de door de rechtbank aangestelde deskundige zou in twijfel getrokken worden enkel en alleen omdat het niet overeenstemt met dit van de geneesheer van een der partijen (vgl. o.m. Arbh. Brussel, 8^e k., 6 februari 1986, AR 18.574; Arbh. Brussel, 8e k., 5 mei 1999, AR 34.868; Arbh. Brussel, 8e k., 5 april 2000, A.R. 35.643; Arbh. Brussel, 6e k., 5 mei 2003, A.R. 40.376; Arbh. Brussel, 8e k., 24 januari 2008, AR 44.074). In de regel dient er van uit gegaan te worden dat, om met succes een deskundig verslag te kunnen betwisten, de sociaal verzekerde een gemotiveerd medisch verslag dient neer te leggen, dat bij voorkeur uitgaat van een geneesheer die niet de behandelend geneesheer is, en dat uiteenzet waarom de bevindingen van de deskundige, die door de rechtbank is aangesteld, niet kunnen gevolgd worden. Dit verslag dient te verwijzen naar de appreciatiecriteria betreffende de arbeidsongeschiktheid, zoals die vastgelegd zijn in artikel 100 van de gecoördineerde wetten op de verplichte verzekering geneeskundige verzorging en uitkeringen.

5.

De drie door mevrouw C in graad van hoger beroep voorgelegde nieuwe medische attesten zijn in het geheel niet gemotiveerd met verwijzing naar de appreciatiecriteria die opgelegd zijn door artikel 100 van de gecoördineerde wetten op de verplichte verzekering geneeskundige verzorging en uitkeringen. Ze houden ook geen enkele verwijzing in naar het deskundig verslag, zodanig dat ook niet kan nagegaan worden of de betrokken geneesheren van dit verslag kennis genomen hebben.

Er is aldus geen voldoende ernstige betwisting van het deskundig verslag, die de aanstelling van een nieuwe deskundige zou kunnen verrechtvaardigen.

Het vonnis van de eerste rechter dient dan ook bevestigd te worden.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van de heer Jean Jacques André, advocaat-generaal,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis.

Veroordeelt, in toepassing van artikel 1017 al. 2 van het gerechtelijk wetboek, het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering tot de kosten van het hoger beroep, tot op heden begroot in hoofde van mevrouw C op 160,36 €.

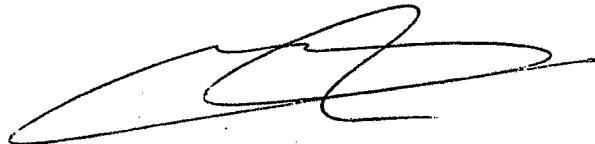
Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Fernand KENIS,
Jean BOULOGNE,
Bernadette MUSSCHE,
bediende,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

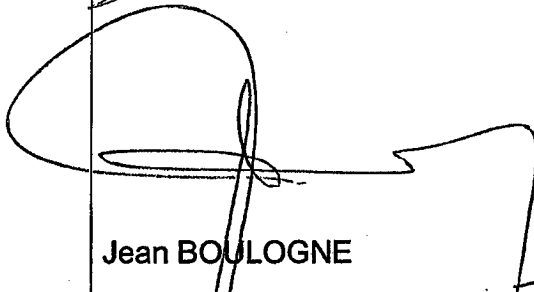
raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-
griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Bernadette MUSSCHE

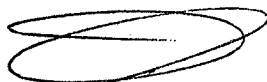
Jean BOULOGNE

Fernand KENIS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 13 maart 2014 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Fernand KENIS